

DNEVI POEZIJE
IN VINA

© BELETRINA, 2019. VSE PRAVICE PRIDRŽANE.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja Beletrine je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Prva ustanoviteljica Študentske založbe, predhodnice zavoda Beletrina, je Študentska organizacija Univerze v Ljubljani.

Vse informacije o knjigah Beletrine dobite na spletnem naslovu:

WWW.BELETRINA.SI

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

Goran Čolakhodžić DALEČ OD ZEMLJE

Prevod
Stanka Hrastelj

Izvršna urednica
Živa Borak

Lektura
Borut Omerzel

Oblikovanje naslovnice
Luka Mancini

Prelom
Jana Kuharič

Tehnični urednik
Marko Hercog

Izdajatelj
Beletrina
Kersnikova 4, 1000 Ljubljana
www.zalozba.org

Za založbo
Mitja Čander

Naklada: 400 izvodov

Ljubljana 2019

Goran Čolakhodžić
DALEČ OD ZEMLJE

v slovenski jezik prevedla Stanka Hrastelj

Lov

Lovio sam zečeve
obilno i nečujno:
nišan je ubijao, nije bilo pucnja,
krznene su vreće padale bez odgode
na suhu travu sumraka. Ostajali su
kruti, otvorenih očiju, bez kapi krvi
na stegnutim ranama, zapravo smiješni,
neopasni u toj smrti koja nije
preotela život, pa je bila prozirna.
Meni nije nestajalo metaka,
a ni njima smrti: stalno su je producirali
po humcima i jarcima.
Spušta se jesen, bit će da je to.

Lov

Lovil sem zajce
na veliko in neslišno:
muha je ubijala, streljanja ni bilo,
krznene vreče so brez obotavljanja padale
na suho travo v mraku. Otrpnili so
togi, odprtih oči, brez kaplje krvi
na zategnjenih ranah, pravzaprav smešni,
nenevarni v tej smrti, ki ni
vzela življenja, prozorna je bila.
Ni mi zmanjkovalo nabojev,
njim pa ne smrti: neprestano so jo proizvajali
po hribih in dolinah.
Jesen se spušča, najbrž bo to.

The Hunt

I hunted hares
abundantly and inaudibly:
the crosshair killed, there were no shots,
furry bags fell promptly down
on the parched grass in the dusk. They remained
stiff, eyes open, with not a drop of blood
on their clenched wounds: in fact ridiculous,
innocuous in their death which had not
taken over life, and so was see-through.
I did not run out of bullets,
and neither did they of death: they produced it
constantly
in ditches and on mounds.
Autumn is falling, it'll be that.

Zadnja košnja

Zadnja košnja još jedan tih ritual.
Ne mora se nužno, ali je dobro,
a i lijepo, jer vraća u kolovoz,
vrijeme kad je košnja zarazna kao i zijevanje,
kad upališ motor i kreneš,
a kad prvi put staneš,
čuješ čitavi motorni zbor iz bliske
daljine, od svake strane svijeta.
Svi svladavamo travu, igramo se krava,
igramo se susjeda u predgrađu Chicaga.

Zadnja je košnja ljepša i muškija:
sam si u tome, često je magla i sumrak.
Obavljaš nešto travi ružno i bolno
u njezinu korist, kao liječnik ili otac.
Vodiš računa o stroju, kupaš ga pred san,
izlijevaš benzin, baviš se, kao što se ne baviš nikad,
jer si filolog, pisar i gej, uljem i čelikom. Na kraju

Zadnja košnja

Zadnja košnja, še en tih obred.
Ni nujno, je pa dobro,
pa tudi lepo, ker vrača v avgust,
čas, ko je košnja nalezljiva kot zehanje,
ko prižgeš motor in greš,
ko pa se prvič ustaviš,
slišiš ves motorni zbor iz bližnje
daljave, z vseh strani sveta.
Vsi obvladujemo travo, igramo se krave,
igramo se sosede v čikaškem predmestju.

Zadnja košnja je lepša in bolj možata:
sam si v tem, pogosto je megla in mrak.
Izvajaš nekaj za travo grdega in bolečega
v njeno korist, kot zdravnik ali oče.
Skrbiš za stroj, umivaš ga pred spanjem,
odlivaš bencin, ukvarjaš se, kot se nikdar ne ukvarjaš,
ker si filolog, pisec in gej, z oljem in jeklom. Na
koncu

Last Mowing

The last mowing another quiet ritual.
It is not obligatory, but it is good,
and pleasant too, because it re-enacts August,
the time when mowing is as contagious as yawning,
when you start the engine and begin,
and when you stop for the first time
you hear the entire motor choir from the near
distance, from all the four corners of the world.
All of us conquering grass, mimicking cows,
mimicking some neighbours in the suburbs of Chicago.

But the last mowing is more beautiful and manly:
you are alone in it, it's often dusk and there is fog.
You do something unpleasant and painful to the grass
for its own good, like a doctor or a father.
You take care of the machine, you clean it before it
turns in,
you pour out the gasoline, dealing with – as you
never do,
being a philologist, a scribe and a gay – oil and
steel. At last

zaključavaš vrata, izdišuci jedno „sve je spremno“ –
sad može zima, sad mogu duge noći bez rasta
provedene daleko od zemlje,
odatle uzdah.

zakleneš vrata, izdihneš neki »vse je pripravljeno« –
zdaj lahko pride zima, zdaj lahko pridejo noči brez
rasti,
daleč od zemlje,
od tod vzdih.

you lock the door, breathing out an “everything’s
ready”;
now winter may come, now long nights without
growth
spent far away from the earth,
that’s why you sigh.

Stajali smo i koristili perfekt
razgovarajući o tvojoj smrti –
zapravo ne o njoj, jer se već bila dogodila,
njome smo baratali tečno kao glagolima.

Trebalo je riješiti pitanje-dva
u vezi sjetve i proljeća, sunca;
nekoliko napomena prije odlaska na rad,
izostanak hrabrenja tvoj je izraz uzdanja.

Tek oko podneva, poslije magle,
dok si lopatom rezao korijenje,
sjetio sam se da sam noću i plakao, probuđen,
kratko, prevrnuvši tugu u mraku, kao i zemlju

pri jesenskom kopanju; ušla je
natrag, u humus, kao gujavica.
Sada obojica guramo šake u podatnu tamu,
sve se dogodilo dok još i nije, dobra je zemlja.

Stala sva in uporabljala predpreteklik,
ko sva govorila o tvoji smrti –
pravzaprav ne o njej, saj se je že bila zgodila,
z njo sva rokovala spretno kot z glagoli.

Rešiti je bilo treba vprašanje, dve
glede setve in pomladi, sonca;
par pripomb, preden se lotiš dela,
odsotnost bodrenja je tvoj izraz za zanesljivost.

Šele okoli poldneva, ko se je dvignila megla,
ko si z lopato rezal korenine,
sem se spomnil, da sem ponoči tudi jokal, prebujen,
kratek čas, v temi sem obrnil žalost kot grudo

pri jesenskem prekopavanju; zlezla je
nazaj, v prst, kot deževnik.
Zdaj oba rineva pesti v prožno temo,
vse se je bilo zgodilo, preden se je zgodilo, zemlja je
dobra.

We were standing and using past tense
talking about your death –
in fact not about it, since it had already happened,
that we wielded as fluently as we did verbs.

An issue or two wanted solving
related to sowing and spring, to sunlight;
a couple of remarks before setting off to work,
the absence of encouragement your way to show trust.

Only around noon, after the fog,
while you were cutting roots with a shovel,
I remembered I'd cried, also, at night, awoken,
briefly, having turned over the sorrow in the dark
like the earth

during autumn digging; it went
back into the humus, like an earthworm.
Now we both push our hands into the supple
darkness,
everything's happened while it still hasn't, earth is good.

Prije kartografije

Dvostruke živice nikad nismo pitali
niti smo tražili prozore kroz ograde
ali krajem ljeta same se razotkrile
kuće gdje su sjenila žutila crvenila

U hodnicima popločanim slovenskom keramikom
miriše na krumpir i tuđe rane ručkove
Kod drugih su ljudi stubišta praznija
i predvorja odzvanjaju slatkim zujem hladnjaka

Na stolu punom štofova i kutijica s gumbima
ležale su haljine besmrtnih susjeda
Iznad naših obrva kasetirani stropovi
i prozori u voćnjake produbljene rujnom

Sada treba mijesiti gaziti i toptati
oko tuđih prozora matičnjak i metvicu
u podnevnom trudu da se opet rastvore
slučajno u praskozorje otvoreni prostori

Pred risanjem zemljevidov

Nikdar nismo prosili dvojnih živih mej
in nismo iskali odprtih v ograjah
proti koncu leta pa so se same razkrile
hiše kjer so senčila rumenela rdečela

Po hodnikih s slovenskimi keramičnimi ploščicami
je dišalo po krompirju in tujih zgodnjih kosilih
Drugod so bila stopnišča bolj prazna
in preddverja so odzvanjala s sladkim brnenjem
hladilnikov

Na mizah polnih blaga in škatlic z gumbi
so ležale obleke nesmrtnih sosed
Nad našimi obrvmi kasetirani stropi
in okna v sadovnjake poglobljena s septembrom

Zdaj bo treba gnesti bresti in teptati
pod tujimi okni meliso in meto
v poldanskem naprezanju da se znova po naključju
razprejo v svitanje odprti prostori

Before Cartography

We had never asked the double hedgerows
nor had we looked for windows in the fences
yet at the end of summer, of their own accord,
the houses revealed their lamp screens red & gold

In hallways paved with Slovene tiles
there's a smell of potatoes and other people's lunches
In the houses of others the stairs are more empty
and their entrance halls resound with the sweet
buzz of fridges

On the table full of fabrics and boxes with buttons
there lay the dresses of our immortal neighbours
Above our eyebrows – coffered ceilings
and windows onto orchards deepened by September

Now one has to knead and trample and stomp
lemon balm and mint beneath another's windows
in an afternoon effort to unbolt again the spaces
opened by sheer luck at the break of day

Imam nešto neriješeno s gradom,
odnosno, mislim da danju nismo u stanju
reći si sve. Nadoknadim, hoću
ili neću, noću, kad mi se primaknu živice
i brda se počnu kotrljati pod nogama.
Bude tu podosta prilaza ulica volti arkada
bude i podosta bronce, zelene od vlažnog mraka
u rijetko košenim parkovima.
Stalno me šalje od pročelja do pročelja
nezgodno vezanim linijama tramvaja
i često sasvim neznanim jezicima
ispisuje nazive zgrada i trgov.
Valja me po pločnicima, dobacuje haustorima,
krijući ipak unutarinja dvorišta –
dokaz da on može sanjati lucidno, ako već ja
bauljam kud moram kroz hodnike i pothodnike.
I onda me ujutro tjera u smijeh
i u podsmijeh, jer znam da se hvalisavo množi

Z mestom imava neko nerazčišćeno stvar
oziroma mislim, da si podnevi ne zmoreva
vsega povedati. Nadoknadim hočeš
nočeš ponoči, ko se mi približajo žive meje
in se začnejo hribi kotaliti pod nogami.
Precej je dovozov ulic obokov arkad
precej tudi brona, zelenega od vlažnega mraka
v redko košenih parkih.
Ves čas me pošilja od pročelja do pročelja
z nespretno povezanimi tramvajskimi linijami
in pogosto v povsem neznanih jezikih
piše imena stavb in trgov.
Vali me po pločnikih, podaja me vežam,
vendar skriva notranja dvorišča –
dokaz, da lahko on lucidno sanja, če že jaz
blodim, koder morem, po prehodih in podhodih.
Nato me zjutraj sili na smeh
in v posmeh, ker vem, da se v meni bahavo

I have an unsolved issue with the city,
that is, I think that during the day we're unable
to tell each other everything. I make up for it, willy
or nilly, at night, when the hedges draw closer
and the hills start rolling beneath my feet.
There is usually a lot of drives streets vaults arcades
also a lot of bronze, made green by the wet darkness
in the rarely mown parks.
It keeps sending me on errands from façade to façade
by inconveniently connected tram lines
and often it spells out the names of buildings and
squares
in completely arcane languages.
It rolls me down sidewalks, chucks me over to
entrances,
hiding, nonetheless, its inner courtyards –
the proof that it can dream lucidly, if I
clamber where I have to through passages and
underpasses.
And then in the morning it makes me laugh
and deride, because I know that it multiplies braggingly

u meni cijele noći, zamazuje mi oči, trubi propagandu,
trudeći se napraviti većim crnjim dubljim
graditi se beskonačan, uzalud u prived.

vso noć množi, mi meče pesek v oči, trobi parole,
ko se dela večjega temnejšega globljega
umešča se brezmejen, zaman, v prived.

in me all night long, pulling wool over my eyes,
blaring propaganda,
trying to appear larger blacker deeper
to build itself endlessly, illusively in vain.

Pomak prema crvenom (I)

živio sam dosad između
nekoliko zgrada, na dvadesetak ulica,
u tri ili četiri hektara šume i livada.
nisam mislio – u onom je smjeru prostranstvo,
a meni ga pripada zamjetan dio.
dugo su pravokutnici zaokruživali obzor,
reproducirajući odavde vidljivi uzorak prostora.
sada, s ovoga visokog, tamnoga gledišta,
promatram s rubnika središte, uviđam
šprance ponavljanja, oblike stalnosti.
loše iscrtan, trapez grada odavde do rapske,
od nje do džamije, odande
do neke točke na istoku (*traži se kut
nasuprot poznatog α*) pa opet do sobe u kojoj,
zakratko sâm, zaključan i miran, motrim
kroz široke prozore. on će se bezbroj,
ili nešto manje puta, ponoviti, kako bi stvorio grad.
tek će s visokih mjesta, pri malome zoomu,
postati jasna generičnost prostora.

Premik k rdeči (I)

doslej sem živel med
nekaj stavbami, na dvajsetih ulicah,
na treh, štirih hektarjih gozda in travnikov.
nisem pomislil – na oni strani je prostranstvo,
in meni ga pripada znatni del.
pravokotniki so dolgo zaokrožali obzorje,
množili so od tukaj vidni vzorec prostora.
zdaj s tega visokega, temnega gledišča
z robnika opazujem središče, prepoznavam
matrice ponavljanja, oblike stalnosti.
šibko izrisan trapez mesta od tu do rabske,
od nje do džamije, od tam
do neke točke na vzhodu (*iščemo kot
nasproti znanega α*), pa spet do sobe, kjer
za trenutek sam, zaklenjen in miren, opazujem
skozi široka okna. ta se bo neštetokrat,
ali nekajkrat manj, ponovil, da bi ustvaril mesto.
še le z visokih točk bo, ob majhnem zumu,
postala razvidna generičnost prostora.

Redshift (I)

I have lived until now among
a couple of buildings, on some twenty streets,
in three or four hectares of woodland and meadow.
I haven't thought – vast spaces are over there,
and a considerable part of them belongs to me.
long have rectangles encircled the horizon,
reproducing the specimen of space visible from here.
now, from this high, dark viewpoint,
I observe the centre from the margin, I realize
the patterns of repetition, the forms of permanence.
poorly drawn, the trapeze of the city from here to
rapska street,
from it to the mosque, from there
to a point in the east (find the angle
opposite the known α) and again to the room where,
momentarily alone, locked up and calm, I look
out of the wide windows. the trapeze will be
repeated
infinite times, or a little less, in order to create the city.
it is only from high places, at a small zoom,
that the generic quality of space becomes apparent.

unedogled će se nastvarati nekoliko zgrada,
dvadesetak ulica, tri ili četiri hektara šume i livada.
unedogled onih tvornica žarulja, koje će,
u jednu jedinstvenu bakrenu mrlju stopljenih
svjetala,
svake večeri činiti zapad

v neskončnost se bo pojavljalo nekaj stavb,
dvajset ulic, trije, štirje hektarji gozda in travnikov.
neskončnost tistih tovarn žarnic, ki bodo
v neki neponovljiv bakren madež zlitih svetil
vsak večer delale zahod

there will be spawned endlessly that couple of
buildings,
some twenty streets, three or four hectares of
woodland and meadow.
endlessly those light-bulb factories which,
with their lights fused together into a single unique
copper smudge,
will, every evening, make up the west

Ministarstvo obrane

Tko je venuo za cijelim
nikada nije došao do sreće

Živjeti jutros: čekati priču
a samo rečenice držati za vlasi

Stvari su veće od naše mutne sreće
duže od privida vječne prisutnosti
jače od veze od svijesti do svijesti

Za razliku od lijeske
na platanu se ne može popeti:

ljuske se odvajaju i padaš
na prepukli asfalt pred ministarstvom

Parada tenkova
zapravo ničime ne mijenja prostor
a najmanje vrijeme

Obrambno ministrstvo

Kdor je hrepenel po celoti
ni nikdar prišel do sreče

Živeti to jutro: čakati zgodbo
a le stavke držati za lase

Stvari so večje od naše kalne sreče
daljše od privida večne prisotnosti
močnejše od vezi od zavesti do zavesti

V nasprotju z lesko
se na platano ne da splezati:

skorja se lušči in padeš
na razpokan asfalt pred ministrstvom

Parada tankov
pravzaprav z ničimer ne spremeni prostora
kaj šele časa

Ministry of Defence

Whoever yearned for wholeness
was never satisfied

To be alive this morning: to be waiting for a story
yet to grip mere sentences by their hair

Things are bigger than our vague happiness
more constant than the illusion of eternal presence
stronger than the links between this consciousness
and the next

Unlike a hazel bush
you cannot climb a plane tree:

bark flakes off and you fall
down on the cracked asphalt in front of the Ministry

A parade of tanks in fact
does not change space in any way
still less time

U cijevi je budućnost
i nekoliko prošlosti mesa –

pod čelikom čuči
povratak na početak
i kraj

Povijest se dijeli prolaskom brigada

od njihova marša
ne možemo preko

V cevi je prihodnost
in nekaj preteklosti mesa –

pod jeklom čepi
vrnitev na začetek
in konec

Zgodovina se razdeli s prehodom brigad

zaradi njihovega marša
ne moremo čez

In the barrel of the gun lies the future
and the manifold past of the flesh –

under the steel there lurks
a return to the beginning
and the end

History is divided by the passage of brigades

Because of their march we
cannot get across

S balkona u šumi

U Versaillesu svijetli metal
moderne Europe
udara i pjeva miru u čast:
smanjen na sjenku, Veliki rat
priziva proljeće, makove, mise.

Pod kestenima, u sivilu malo
rasvijetljenom Francuskom, shvaćamo
koliko program sadrži junaka,
barem dva-tri marša
više nego tužaljki.

Orkestar od čelika sa sumnjivom slasti
izvodi svaki pasaž *marziale*. Polako
se okrećem na jug:
nad vrhovima granja munje ranog ljeta.

Kasnije, pred ponoć, po rubu kontinenta
sedam gluhih lijevaka od vatre. Iznad
rosne trave, spori mjehuri
rasvjetnih raketa. Zatim dugi snopovi

Z balkona v gozdu

V Versaillesu bleščeca kovina
moderne Evrope
tolče in poje miru v čast:
pomanjšana na senčico Velika vojna
kliče pomlad, make, maše.

Pod kostanji, v sivini nekoliko
razsvetljene Francije, spoznavamo,
koliko junakov premore program,
vsaj dva, trije marši
več od žalostink.

Orkester iz jekla s sumljivo naslado
izvaja vsako pasažo *marziale*. Počasi
se obrnem na jug:
nad vrhovi vej bliski zgodnjega poletja.

Kasneje, proti polnoči, po robovih celine
sedem gluhih ognjenih lijakov. Nad
rosno travo počasni mehurčki
signalnih raket. Nato dolgi snopi

From a Balcony in the Forest

In Versailles the shiny metal
of contemporary Europe
clangs and sings to honour peace:
shrunk to a shadow, the Great War
evokes spring, poppies, mass.

Under the chestnuts, in the greyness slightly
dispelled by the fact of France, suddenly we realize
how many heroes there are on the programme,
at least two or three marches more
than the elegies.

An orchestra of steel that, with dubious gusto,
plays every passage *marziale*. Slowly,
we turn south: above the treetops the heat-
lightning of summer.

Later, at midnight, round the edge of the continent,
seven silent funnels of fire. Above
the dewy grass, slowly rise the bubbles
of anti-aircraft flares. Then the long jets

noćnih projektila, kao štekatanje ruleta.

Između brojeva, crvenih, crnih, najmanje je ono zeleno ništa na koje u ovom krugu ne igra nitko.

noćnih izstrelkov, kot drdranje rulet.

Med številkami, rdečimi, črnimi, je najmanjši tisti zeleni nič, na katerega v tem krogu nihče ne igra.

of nightly projectiles, like the clicking of a roulette.

Of all the numbers, red and black, the least is that green nothing that in this round no one has bet on.

Dosta se lako može zamisliti
većinu života bez ljudi,
bez tebe, i tebe, i njega, i nje,
lako između dvaju skretanja u šetnji
pred proljeće, kad je zajamčeno
vječno vraćanje početka

i ujesen, kad je svejedno
i stazom ionako možeš proći
samo sam, do bolnice i iz nje,
ujutro ili u središtu noći.

Može se jednostavno zamisliti
da je ovo rastanak, naravno
neizrečen: ali, još je to proljeće
i u istoj minuti sve se zadržava, prolazi i vraća,

Precej enostavno si je predstavljati
večino življenja brez ljudi,
brez tebe, in tebe, in njega, in nje,
enostavno med dvema razpotjema na sprehodu
pred pomladjo, ko je zajamčeno
večno vračanje začetka

ali jeseni, ko je vseeno,
in lahko greš tako ali drugače po stezi
le sam do bolnišnice in iz nje,
zjutraj ali v središču noči.

Enostavno si je predstavljati,
da je to slovo, seveda
neizrečeno: vendar je še vedno pomlad
in v isti minuti vse vztraja, mineva, se vrača,

It is reasonably easy to imagine
living for most of your life without any people,
without you, and you, and him, and her,
easy between two turns in a walk
just before spring, when the eternal
return of fresh starts is guaranteed

or in autumn, when it is all the same
and anyways you can follow the path
only by yourself, to the hospital and from it,
in the morning or in the middle of the night.

It is simple to imagine
that this might be our goodbye, of course
an unsaid goodbye: yet it still is spring
and in one and the same moment everything
lingers, passes and returns

i sutra ti ćeš opet značiti, nov
i lijep kao visibabe pored stanice, bar
dok se ne pretope bešavno u sve
višu travu i prestanu,
ne zna se kad, ali na vrijeme.

in jutri boš spet nekaj pomenil, nov
in lep kot zvončki ob postajah, vsaj
dokler se brez šivov ne stopijo v vse
višjo travo in izginejo,
ne veš, kdaj, a ob pravem času.

and tomorrow again you will mean much, new
and beautiful like those snowdrops by the bus stop,
at least
until they melt seamlessly into the grass, taller
every day, and cease,
no one knows when, but on time.

Translated by the author

Sadržaj

Lov	4
Zadnja košnja	6
<i>Stajali smo i koristili perfekt</i>	10
Prije kartografije	12
<i>Imam nešto neriješeno s gradom</i>	14
Pomak prema crvenom (I)	18
Ministarstvo obrane	22
S balkona u šumi	26
<i>Dosta se lako može zamisliti</i>	30

Vsebina

Lov	5
Zadnja košnja	7
<i>Stala sva in uporabljala predpreteklik,</i>	11
Pred risanjem zemljevidov	13
<i>Z mestom imava neko nerazčiščeno stvar</i>	15
Premik k rdeči (I)	19
Obrambno ministrstvo	23
Z balkona v gozdu	27
<i>Precej enostavno si je predstavljati</i>	31

Contents

The Hunt	5
Last Mowing	7
<i>We were standing and using past tense</i>	11
Before Cartography	13
<i>I have an unsolved issue with the city</i>	15
Redshift (I)	19
Ministry of Defence	23
<i>From a balcony in the forest</i>	27
<i>It is reasonably easy to imagine</i>	31

Goran Čolakhodžić

(1990, Hrvaška) je pesnik in prevajalec. Njegova tedaj še neobjavljena zbirka *Na kraju taj vrt* (*Na koncu ta vrt*) je leta 2015 doma prejela nagrado za najboljši prvenec goran za mlade pesnike in leta 2017 kot objavljena še makedonsko mednarodno nagrado za najboljši prvenec mostovi Struge. Je pomočnik urednika hrvaške spletne knjižnice BEK (Brezplačne e-knjige) in član organizacijskega odbora pesniškega festivala Goranovo proljeće. Njegova druga pesniška zbirka *Pred gradom su kosci* (*Kosci so pred mestom*, 2018) obravnava distopične in eksistencialistične teme, ki so nadgradnja prve zbirke.

(1990, Croatia), a poet and translator. In 2015, his then-unpublished volume *Na kraju taj vrt* (*In the End the Garden*) won the Croatian poetry debut prize Goran for Young Poets and later the Macedonian International Bridges of Struga Award for best poetry debut in 2017. He is assistant editor of the Croatian BEK (Free Electronic Books) Internet library and a member of the Goranovo proljeće (Goran's Spring) Poetry Festival organising committee. His second book of poetry, *Pred gradom su kosci* (*Reapers Are Outside the City*, 2018), pursues dystopian and existentialist subjects building on his first book.